

Evangelhia zilei din Vinerea Mare: Cele șapte cuvinte ale lui Cristos pe Cruce

Comentariu la Evangelhia de
Vinerea Mare. „Tată, în mâinile
tale încredințez sufletul meu”.
Cuvintele lui Isus Cristos pe
cruce ne invită la încredere și la
iubirea fiilor lui Dumnezeu,
plini de Duhul Sfânt.

Cele Șapte Cuvinte la Evanghelii:

1. Luca 23,34

„Tată, iartă-i, pentru că nu știu
ce fac”.

2. Luca 23,43

„Adevăr îți spun: astăzi vei fi cu mine în paradis”.

3. Ioan 19,26-27

„Femeie, iată-l pe fiul tău!”...
„Iată-o pe mama ta!”

4. Matei 27,46

„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?”

5. Ioan 19,28

„Mi-e sete”.

6. Ioan 19,30

„S-a împlinit”.

7. Luca 23,46

„Tată, în mâinile tale încredințez sufletul meu”.

Comentariu

Evangelheliștii redau șapte cuvinte ale lui Cristos pe cruce. În ele descoperim cât de mult ne-a iubit Dumnezeu Tatăl, încât L-a dat pe Fiul Său la moarte pentru a ne face fii în El.

1. „Tată, iartă-i, pentru că nu știu ce fac” (Lc 23,34). Domnul cere iertare pentru păcatele noastre. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, morți față de păcate, să trăim pentru dreptate” (1 Pt 2,24). Cristos moare ca să ne mântuiască. Ne invită să facem binele și să îndurăm suferința. Secretul iertării este caritatea care înțelege slăbiciunea celorlalți, pentru că fiecare se știe plin de iubirea lui Dumnezeu.
2. „Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în paradis” (Lc 23,43).

Din nou iertarea. Tâlharul cel bun se pocăiește și aude o promisiune de mântuire. Cuvântul „paradis”, de origine persană, evocă o grădină a fericirii, asemenea celei dintâi la creație. Isus arată că fericirea este a fi cu El. Așa cum spune Grigorie de Nazianz: „Dacă ești răstignit împreună cu El ca un tâlhar, ca tâlharul cel bun, încrede-te în Dumnezeuul tău.”

3. „Văzând Isus că stătea acolo mama lui și discipolul pe care îl iubea, i-a spus mamei: „Femeie, iată-l pe fiul tău!” Apoi, i-a spus discipolului: „Iat-o pe mama ta!” Și, din ceasul acela, discipolul a luat-o acasă la el” (In 19,25-28). Fecioara Maria „consimte cu dragoste la jertfirea victimei pe care ea însăși a zămislit-o”. Nu are alt fiu decât pe Isus. Acceptând moartea Lui pe cruce, ne primește pe toți ca fii și fiice în

persoana sfântului Ioan: este
Mama Bisericii.

4. „Tot pământul s-a acoperit de
întuneric. Isus a strigat cu glas
puternic: „Elí, Elí, lama
sabahtani?” – adică
„Dumnezeul Meu, Dumnezeul
Meu, pentru ce M-ai
părăsit?” (Mt 27,46). Sunt
cuvintele Psalmului 22(21), care
se încheie pline de încredere în
bunătatea lui Dumnezeu Tatăl
și în viitoarea răspândire a
Bisericii: „Își vor aduce aminte
și se vor întoarce la Domnul
toate marginile pământului; se
vor pleca înaintea Ta toate
familiile neamurilor” (v. 28).
Suferința lui Cristos pe cruce
coexistă cu viziunea imediată a
lui Dumnezeu. Totodată, după
cum spune Sfântul Augustin, pe
cruce eram și noi, căci suntem
trupul Său, care este Biserica:
Cristos vorbea pentru fiecare
dintre noi.

5. „Mi-e sete” (In 19,28). Acest strigăt arată umanitatea Domnului în mijlocul suferințelor cumplite, căci se sufocă pe cruce. Are și sete de iubirea noastră, care poate ușura durerea inimii Sale. Slava Sa, iradierea iubirii Sale, este participarea noastră la viața divină. „Mai mult decât oboseala trupului, Îl mistuie setea de suflete.” De pe cruce, ne privește pe fiecare, în iubirea veșnică a Tatălui. Are sete de setea noastră. Și are o sete puternică de a ne trimite Duhul Sfânt.
6. „S-a împlinit” (In 19,30). Este împlinirea. Isus a iubit, ascultând până la capăt (cf. In 3,34; 13,1). Cu plinătatea Duhului, oferirea Sa Tatălui este fără măsură. A împlinit voința Tatălui. Totodată, este mistuit, stors, epuizat. Contemplăm un mister al Iubirii, mai presus de

cel al durerii. Pe cruce este, mai ales, iubirea lui Isus pentru Tatăl și pentru lume. Arată până la capăt ce înseamnă a fi pe deplin Fiu al lui Dumnezeu.

7. „Tată, în mâinile Tale încredințez sufletul Meu” (Lc 23,46). În lumina lui In 19,30 – „Și-a dat duhul” –, Biserica vede aici darul Duhului Sfânt. Cristos moare din iubire pentru Dumnezeu, din fidelitate față de planul Său de mântuire, din iubire pentru noi. Moare „o dată pentru totdeauna” (1 Pt 3,18). Sufletul Său omenesc se desparte de trupul Său, care nu mai are principiul animării. A murit ca om, voluntar, asemenea unei suferințe suportate pentru a o cruța pe altcineva. O moarte pe care iubirea o va învinge. Divinitatea rămâne unită cu trupul sfânt care așteaptă învierea. Îl veghem cu durere și speranță.

În cele șapte cuvinte ale lui Cristos regăsim iertarea păcatelor noastre, promisiunea de a fi cu Isus, darul pe care ni-L face din Fecioară ca Mamă, rugăciunea plină de încredere, cererea, împlinirea și darul Duhului Sfânt. „A-ți da viața pentru ceilalți. Doar așa trăiești viața lui Isus Cristos și te faci una cu El” (Sf. Josemaría, *Calea Crucii* XIV). Căci „mai este un singur mod de a trăi pe pământ: a muri cu Cristos pentru a învia cu El, până când vom putea spune împreună cu Apostolul: *Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine* (Gal 2,20)” (Sf. Josemaría, *Calea Crucii* XIV/2). Putem afirma: „Suntem deja fii ai lui Dumnezeu”; și ai Sfintei Maria.

Guillaume Derville // wwing -
Getty Images Signature

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-din-vinerea-mare-cele-
sapte-cuvinte-ale-lui-cristos-pe-cruce/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-din-vinerea-mare-cele-sapte-cuvinte-ale-lui-cristos-pe-cruce/)
(30.03.2026)